

A

638

XIII.

52

Bonemina Kaioly Lotaa

Mohua's Boruta number

Britishland 99th

Boremiſſa Löw

a Madame

Madame le Baronneſſe de Boremiſſa
née Roſalia de Barſſai.

a — Aba ſaja

B 6

D 5

A 5

C 5

B 5

D 4

Mohar Dobrai Munkai.

Handwritten text on the inside of the envelope flap, including names like "Mrs. Dobrai" and "Munkai".

A 6

C 6

B 6

D 5

A 5

C 5

B 5

D 4

Magány elmékedéje egy,
Jainbor ölegnek.

El tünst életemnek mofolgo vi-
dánfága. Eftendimnek virág-
zó Javaga mintfen többé. — Mára
Tél hőjét hozain, éj otzaimat tan-
tróhat, fejemet hová fedjébe.
Ezek a lábak, melyek Javandor
Jagomnak Pálya futó utját oly
Javandorhatatlan Jereijéggel éj vi-
dámou futottak áltat: már most
tűk, lassan tan tozognak a Jir
felé; éj minden vidám tűz töl meg
foztatott Jemem, naysanként ké-
pítik magok azon hőfku álmou a
melybe nem Jolára elfognak me-
vülni. Hálá legyen tenéked ok ö-
rökké való Jagnak Áttya! az életnek
ezen utolsó grádit Jüert, mely benn
az életnek Jivet el ragado gyönyö-
rü Jégekkel: De egy Jereim Jyako-
ri Jévepekkel éj háborúkat is
tehesz Javassza, egy Jendes, éj meg-
nyugtato Jellé változvain, a Jebes
indulatok, Jiván Jágok éj nyug-
ha-

hatalatlanító hajlandóságok, mint
egy ki fáradva lepihentek, el-
tündeskedtek, és a Jozan Összeg
bivodalma alá önként meg ho-
doltak. — Dittőféj legyen Teniké
Örökkévalóságának díttya! hoz-
zám valóperettedet. En már
— dik. Nyarat fűmlálon ele-
temnek, és imé még ragyog. —
De majd nem sokára elenyérek,
és nem fogok többé lenni. —
Ah Isten! mely pírret meg sugga-
to gondolat, én majd nem leszek
többé! — De hát ugyan végképen
elenyérek? És a nagy tehetőség,
mely egy pillantat alatt visszá-
púl az elmultakra, meg öleli a
jelenvalót, és be hat a jövőbe
nehézetét mélyfégyébe; — és az Isten
fégy Felfegyés voltához méltó Lélek,
a halálban örökre elenyérik? —
Onem! Ezt az Összeg fel nem te-
heti, a leg Dőlgebb Alkotónak
ily Nemes Munkájáról. — —

Ha

Ha
po
len
va
ve
len
jon
tal
ny
Ha
he
se
ej
lan
raj
len
tű
ter
va
m
al
mo
fig

Hanem én nem lépek többé ezen
por ember, az időnek töredé-
kény gyermeke, az egy mustfel-
váltó viszonytagoknak red-
vetlen játéka, egy hirtel-
len elmulo vízi buborék, egy
somoru szándék, és a bizony-
talanságoknak habjaitól há-
nyattatott halandó. — Hanem
Halhatatlan lépek és örök-
ké fogok lenni. — Igenis, én lé-
pek Örök! — Örökké! Onagy
és Halandótól meg foghatat-
lan gondolat! Téged csak a Je-
zus, vagy egyedül a Végtet-
len Isteniség gondolhat keze-
tül. — Gyenge és erőtelen lélek,
térj vissza a végtelen örökké-
valóságba az időre: melynek te
még forrása vagy, és vándorok
által azon éptendőt nyeljed
most a te réped. — Számlald fel
figyelmetesen, ezen tántorgó
vén

Hanem én nem lépek többé ezen
por ember, az időnek töredé-
kény gyermeke, az egy mást fel-
váltó viszontagságoknak red-
vetlen játéka, egy hirtel-
len elmulo vízi buborék, egy
jómorú farándó, és a bizony-
talan sárgának habjaitól há-
nyattatott halandó. — Hanem
Halhatatlan lépek és örök-
ké fogok lenni. — Igenis, én lé-
pek örök! — Örökre! Onagy
és Halandótól meg foghatat-
lan gondolat! Téged csak a fé-
rasi, vagy egyedül a végtet-
len Istenfégy gondolhat keze-
tül. — Gyenge és erőtelen lélek,
te jó! vissza a végtelen örökre
valóságától az időre: melynek te
még forrása vagy, és vándorok
által azon éjszandókat nyeljed,
most a te véged. — Szánlak fel-
figyelmetesen, ezen tántorgó
vén

venjének mind fűk fűeit,
mind keblemefűeit. — Ho-
vá lették azon gyönyörűségek,
melyek Ifjújagomban, Eften
deimnek febes repülését ve-
lem el felejtették. Hol vagy
Te életemnek mulando Öröme?
mely tapasztalatlan ifjúi időm
ben oly igen ingerletté fűvenet,
és messze néző Reményfűet raj
Zoltán elömbé, tőle a bizony-
talan jövőnkkel foglalatoy
kordattán eleven kézzelölde-
met. — Most el eméjtél! ha
soklo levet egy fiatal Barát-
hoz, hi tőle a jó napokban hi-
zelkedik, a kedvetlen ségeket
pedig gondosan elkerüli. —
Te is egy őfűet az élet katará-
nál el hagysz. — De boldog az oly-
gyan ember hi tündér kézzel
idején meg emérvén tölted ma-
ga végre büszkét: látván, hogy
elgyetlen vagy a Halhatatlan
Léleknek meg elgítésére. —

Bol.

Boldog vagyok én is, hogy kijá-
nos voltokat elég jókor meg g-
mértem, töle meg váltam, és
üres helyedre egy sokkal ty-
tább, és Nemesebb gyönyörűség-
nek ajánlottam által: mely fo-
ka szívemet üressen nem hagy-
ja; jót még a halál is jűkfé-
ben is halhatatlan vigas-
talással tölti be. — Egyedül
az Isten nekem főbb gyönyörű-
ségem: semmi más ki néz és nem
bájozza már most sememet, ka-
nem tak az melyet a Golgo-
ta ajánl. Itt van a minden ál-
dások ki folyó kútfeje. Itt van
a senki erőtlenségeinek és ny-
vadásainak orvossága. Az Isten
ember oldalából foly az a d-
ga balsamom, mely elgyengült
erőmet meg ifjítja. Ő hozá si-
etek, és megjűvők erőtlens-
lenni. Ezem új életemet, ez-
zem boldogságomnak közeli
tő

tő Javassát. A Keresztényfégy
boldogreményfégy virágzik sívem
ben, és a jónak pomoru jetét éjt
jarkáján tul, az Örökhé valóság
Ditő hajnata nyilik fel előttem.
Ihah omoljatos fejjele ti rotha-
do tetemek! lantjoli a halál
agghoz tetemet, Te élet el von-
toja Halál! En még is felmá-
jroh a köpiklakon Jeveritöm
sírjához, és ott meritsek új e-
rőt, hogy minden remülék nél-
kül járthassak alá a halottak
lak helyére. — Már most látom
én minden emberi igyekezetnek
kapontalanságát. — Mit segít
az, ha mi temetők kintfek
közé bémexülünk is? vagy ha
a Ditőfégy leg magassabb grá
Ditőfégy fel emelkedünk is? —
Ihah ugyan a földnek leg Fel-
ségesebb porai szintén ugy víf
száznak a porba, mint azon
nyomozultak, kiket őh aligmél-
toz

toztatnak az emberi nevelésre. —
És hogy a' Felfogó, Hatalom, Di-
tőfő, gazdagság, híresség, embe-
rek előtt való kedvesség, mindezek
mindenkevalamit a' Világ nagyta-
ra emelnek, és az utolsó leg-
nagyobb sükségben, minden segí-
tség nélkül hagyják Dicsókáj-
jaikat. — Egyedül a' tiptop vir-
tus és Isteni féltelm kísérnek
által bennünket a' jövőre tul-
so részre, és boldogságnak Hal-
hatatlan glóriáját nevelnek,
hamvainkba. ... Hát kell-e né-
kem még is haladnom, elkerülni
kezdemet, melyek a' végső mi-
att rejtetnek a' föld ragyon
szerepére ki terjedtem?
Kell-e bízgo kíváncsággal okaj-
tanom, hogy tovább is élhessek?
holott most is csak alig élhetek. —
Kell-e még tovább is elidegen és
esmeretlen országra vándorolni
hivalkoznom? minden nekem min-
den a' halál kapuját mutatja,

és küld a porba. — Nem! Jót igye-
kezem magamat kifejtteni mind
azon látnokokból, melyek még a
fölkhöz kötözkednek. Ártó tö-
rshedem, hogy minden nap képen
várakssam ama megkülönbözte-
tett nevezetes orát, melyben a
legfőbb Törvény adó meg szólit,
hogy ideig való juttatásomat el hagy-
vám, Menyes Hazámba fiesse.
Igen is Oh Ártam! esmérted meg
vélem mind jobban jobban, és
életnek hijában valójagat, hogy
naponként mind inkább a' szomor-
hatatlan jóra legyen függve
minden reményfegem. — Mind azon
által, míg börtönségednek tetjék
itt való meletatásom, ne vessem meg
földi áldásidat is, hanem erezzem,
lassam és tapasztaljam mindene-
ben, mely igen jó és Kegyelmes Árt-
tya vagy Te minden teremtetse-
nek. — És ezen Te jójagod világo-
tja meg nékem a' hatalomom
éjtprahaját is, és mutassa meg

Hittem semminek ama öröke
salo napnak dítőseges kaj-
nát, melynek változatlan
fénesege Te vagy Oh Isten! Amen.

Fokáphodás

En Tégedet Oh én Istenem! hűleté
semtől fogva hív vejezemnek
találtalak, és noka sokszor a ho-
málynak és jélvénnek napjai kö-
zött gyenge és erőtelen szemem
nem láthatták, hová teloznak
Böltségeidnek meg foghatatlan
utai. Mindazonáltal remény
ség ellen is reményfeggel társ
látatván Téged minden tanácsi-
ban, Böltsnek, Igának, Igak-
mának társaságuk. Dítő-
lehetet Isten sivefen és
kerlek Tetjesed perent veje-
veljed utai is az en utaimat.
Évillagnak utai nem minden-
kor egy aranynak, néha meg
törték, néha síkamlók, néha
darabosak, néha faradtágo-
sok, hol sírágnak, hol nevetés.

nek ideje van: — De Te vagy
az én Kálauzom, meg tartasz és úgy
igazgatsz engem, hogy a' jó napszak
ba ne hervéskedjem, és a' bünbe meg
ne kennekedjem, a' gonosztan fi-
zenem el ne olvadjon és mustár
magnyi hitem el ne fogyjon. —
E' világ gonoszba fekszik, tülköd
és álnok a' jiv! ki kihat Da-
rát jának? ki bízhatik Tanács
adója hoz? holott fohász a' előtt
is a' ki kebelünkbe nyugszik jü-
junknak ajtait kék örszini. —
Ha ellenfejjünnek tudva leghet
fájdalmim, örszini és tapfol
az ő Lelkém. — Hogy ha oly Töröl-
letet jivet találunk is kinek
megfughatnám titkaj jerelemi
met, mit segíthetne rajtam? —
Ha tehát jivakom én is, ha k
néked panasztam meg jerelem
Atyám! meg csik a' Te jivem, és
könyöklés rajtam és segítéssel
lepeff én nékem leg kétfélegsebb
dolga imban is. — Néked oltárom

ti tehát sebeimet, Te vagy az
Izraelnek Fő Orvosa! Te teád
valam terhetet, el bírod azt és
el hordozod. Nagy legyen bár az én
infégem, kiáltson bár fejem felett
maj mélyfejet az egyik mélyfég,
le ugyanjon bár és éppen a föld-
höz ragadson az én vállaimon fe-
dő nehezfég, tudja a bölcs Isten
a' szabadulágnak minden útait,
nem nehez néki meg tartani, meg
tetelekedhetik hatalmában min-
denek valaminél kértetnénk
vagy gondolhatnánk a mi bennünk
munkálkodó erő szerint. — —

Néked ajánlva legyenek hát életem
nek minden környűl áldásai és
vissontagjaim. Lételemnek egye-
dül való Ura! — Te vagy való ma-
gához fivemet, hogy meg a be-
sem ellen való dolgokban is meg
esmerjen Atyái szeretetét, fá-
radhatatlan békefő ^{utánpótlás} fűssék az
életnek mind dalaiban mind egyenes
útján és az elömbetétetett boldog
véget el érhessem. Amen.

Bátor kodom itten Két külömbö-
ző gondolkodásu Ifju neműhek
nek, Külömböző gondolkodásokat
és felfoghat külömböző ki-
munkát, a' Hisz Afonyok kedv-
ért ide le írni.

Egy Ifju Leány nak magának elmesélte
Dóse magától.

En még Ifju vagyok. — Eptende-
imnek leg kisebb Javassa virág-
zik most tőlyes jezségében né-
kem. Minden valamire tekintek, el-
ragado vidám joggal és kelemen-
séggel mosolyogván veám, kijelentik
érezékenységeimnek. De nem tud
még bájos el ragadtatáson mi-
vel, ha figyelemet eszemekkel
nézem, minden emlékeztet egy-
szer is mind arra is, hogy ezen virág-
zásnak ideje fiet elenyészni. —
Hát nem est tanítján e kertem-
nek virágjai? a' Javassnak leg
kelemenesebb újságai? A Nártis-
kus, Hintzithus, és a' fok finű
Tulipányok kevés pompájokba? —

Meltyek előtt t'ak levej hetek kel
v'is'ag'at'ak, és ma' n'it'enek többé. —
A' ke'he'metes Ro'fai: mely leg cheve
nebb ke'pe a' mo'folygo If'jui p'ep'p'ig-
nek: gazdagan meg rakodva bimbok-
kal forra fejtegeti ki bájos hel-
lemetességét, és illatozó kebelet
meg nyit'ván minden p'emet mint
egy magához huz, és nemán is ezt
láttatik mandani. Nézetek ben-
nem a' Teremtő p'ep'p'jét. —
De levej napok múlva p'elnek
erept'vén hervart leveleket, nem
hagy semmi gyümölytöt maga-
stán, hanem egy ke'he'metlen
bohrot: mely f'ertő tövisek
kel van meg rakva. — Eleven
képe és egy olyan If'j'uságnak,
mely bet'f'es idejét t'ak abba töl-
ti el, hogy külfő p'ep'p'jét ne-
velvén minden p'emet magára
huzasson. — Azonban az If'j'uság
ideje e'p're vehetetlenül elmulván
Szemfényvesztő ke'he'metességének
hervadó ro'fai vég képen elenyé-
nek.

S nem hagyta magok után e-
gyebet egy üres pír nél, mely a u-
nalomnak sertő töviseivel lé-
vén meg rakva, mind magának
mind másoknak csak ferdelmet
és kedvetlenséget okoz. —

Ha tehát én is csak ilyen virág
léjek mely sem mi gyümölcstöt
nem hoz, úgy sokkal hamarab
semmi léjek, mint sem azt gon-
dolhatnam. — En azért ele-
temnek virágzó Eptencit úgy
nézem, mint a' legkisebnek
el való tünényeket: és ar-
ra törekedem, hogy virágzó Lajom
gyümölcstelenül el ne hervadjon. —

Az Ifjúfi pépség semmi nem e-
gyebb hanem csak egy virágzó virág.
En láttam Mátrónákat, kik nem
voltak többé pépsek, és a' kiskoruktól
mondották, hogy ő valaha igen
pépek voltak. — Engem is bizonyosan
az ő Fatumok vár. — De őh felül
és Nemes esküvőket, és okos vol-
toként most is nagyon befül-
tatnak: midőn a' volt pépségnek

szinte semmi nyoma nem találta-
tik rajtuk. — Ez lett tehát betes-
zmölte kehemtes virágzajnak,
hogy őt fivérét semmitették: mely-
lyet az idő meg érlelve most élet-
nek öspét ajal meg édesítette. —
Ezen Matrona legyennek élet-
nek követendő példái. —

A pésség csak kevés Eftendő-
tart, és állandó szeretetet és nagyra
beérülést nem peresket. Egy Fejér
semly, életének csak leg kisebb
répében péss, a leg nagyobb répe-
pedig már nem péss többé. — Ha mi
csak a külfő pésség által hűvű ma-
gunkhoz a fivérét, hogy tarthat-
juk meg azokat majd akkor mikor
nem lépünk többé péssé? — De
a felid exkölty és a semes fiv és
higérnek bennünket az egy élet-
által, és örökre meg tartják bün-
tünkben azon fivét is, melyet
talán előző pésségünk tett tu-
lajdonunkai. —

Egy meg jobbitott, és kapkodok
gohra intézett Okosság, meg mara-
saimunkra állandóan, és legkap

86
nosab idő töltönk lépén magának
oráinkban még akkor is midőnmár
többé külfő pejségünkkel nem
foglalatok kaphatunk: — mely la-
jankent minden reá tett igye-
kezetünk truttára is tñak ugyan egye-
den elenyészik — It' valószínűsége tel-
leme tñfe tépi nekünk még a nagy
vénséget is, és elkergeti tőlünk
az életnek leg nagyobb ellenfé-
get a kinsó uualmat: — mely
az Ertelem nélkül való Szépsé-
ket, kergeti, még a leg fényesebb
Társaságokban is! — Egy Egesz Fe-
jér semely még akkor is kedves,
idő töltőjét talál magának,
midőn minden egy Társaságok ma-
yokból mint egy hi küldőig, és min-
den környúl állások, tanáfolják
néki, hogy kusa el magát a nagy
világ lármájától. — De még a
leg nagyobb pejség is virtus nélkül
foka sem pererheti még, Tiptelet-
re méltó és kelemenies vénséget. —

En esmerék egy Ifju semelyt
hi forhal inkább fél a vénségtől
mint magától a haláltól is. —
És inkább akart Ifjan még kalni
mint sem

mint sem meg vénsülni: mivel szépsége-
nek és Ifjúságának elvéstével, sem
mije nem maradt többé a mi által tet-
tesen, vagy befűltetést érdemel-
sen: sőt még a mivel foglalatot ha-
ni tudjan is. — mivel neki minden
idő töltése, huszon szépségével való
foglalatosságában határozódik. —
Légyen tehát nekem első és főbb
foglalatosságom az Ertelemnek job-
bitása, a Léleknek Nemesítése.
és minden igyekezetemnek telje a
virtusnak gyakorlása.

Minden Ifjúsági Virtusnak el-
ső fundamentuma a felidőse-
metesség. En láttam a minap a
Társaságban egy semtelen Fejű fe-
mélyt, és joha még semmielőtt
emmel utálatosabb tekintet meg-
nem jelent. — Mithyén könnyen ál-
tal lehetett ezt látni, hogy a tíz-
ta femémetességnek elvéstével
minden más virtusok is elvagnak
vevő. — Teljes életembe, még csak
egyszer láttam egy semtelen Fejű
fit: de koránt se volt az olyan
semtelen mint az a Ifjúsági fe-
mély.

mely. — Nem úgy tettem, hogy
a bölcst Isten, ezt a virtynak
határ járta vérendelte, melyet
ha által lépünk, egy perre min-
dent elveztettünk. — A semérme-
teffég a virtus Örző Angyala
és Koronája a szépségnek. Enél-
kül a szépség Koronájától és Thro-
nájától megfosztatván a porba
hever, és magát beemészolja. —

Mely igen érdekes az én fi-
vem, és közönségesen az egész Hős-
nyi Nemnek fivé! En nagy tapasztal-
talom, hogy mi mindnyájan igen
könnyen megilletődünk, és könnyen
érdekesek vagyunk. A Bölcs Gond-
viselés ezen Fium érteft úgy adta
mindnünk, mint egy munkát, és
hát, mely által meg tanulnánk
hogy mi leginkább a nyájhoz kajlan
Dofágokra vagyunk Teremtet-
ve. És hogy mi a felidő, Hajtán
desse, nyájhoz peret, és fivé
Barátjaink által lehetünk egye-
dül az emberi társaságnak mel-
tő és beffes tagjai. — A mi fivünk

melly oly könnyen meg illetődik, amint
könnyebben hajlandó lehen, ahogyan
a mi fész, jó, és Nemes. De mivel
hivem erőszakosságaimnak Lelkem
is nagy hatalma vagyon, amint
könnyebben meg valótathatom a
habításon által, ha hivem erő-
sei az oly szabályozás által meg-
nem Nemesítettnek. Némte hát
mindenek felett arra kell töre-
kednem, hogy erőszakosságom által
meg ne gyálattassam: Jót erőszak-
osságaim a Jozanokosság, és Istenszék-
lem Kormányára alatt, legyenek
mindenkor a virtusnak segédei.

Egy Fejér Geménynek betűle-
te mindenkor igen fain igen hi-
mes. — Ezen olyan mint azon er-
őszakosság plánta, melly a legkisebb
meg illetésre is egészen el hervad.
Nah egy szabadhi ereffédes, vagy
a rendesnél bátrabb maga vife-
let, valamely Jászfajgyba, már
halálosan meg férti. Egy illetlen
mozdulás, egy merész vagy rosz
szólásértett jó, egy mérgező Lelk-
let

bet egy rágalmazás felfrós be töröl
keretlenség be mozdolj, hát men-
nyivel inkább egy valószínűsége
lenfegy, vagy az erőltetés meg kon-
ta-
fa. —

A Virtus legyen hát o fureh!
leg drágább és leg feltöbb kint-
tek! Ifjúságotok majd el virágozik
és ha azt Nemes erőltetés nem éhíti
tek, nem hágy nálatok egyebet a-
zon pomor emlékeztetné, hogy ő
minten többé: — De a Virtus meg ma-
radvigasztalástokra meg a képi
vérség ben is és alkatazóján meg
tartja birtokotokban azon hi-
vet, melyet a Jozan értelme
és a Nemes tulajdonfágok tet-
tek fajátotokhá. — Jöt meg ah-
kor is mindenek foghat peretni
midőn fűpsegtek és Ifjúságotok
már régen el emegtek, és a ho-
mor vérség még barázdákat
huzott ortzáitokan. — It gon-
fág el fut töltetek, vagy ma-
gát meg alávonni akaratja el

len is bezzúl bemutet: — és így
mind tisztefégetek, mind boldogsá-
gotok bátorfágra lépén mindenkor. —

Mindenható leg Kegyelmezőbb
Atya! Ném nagy jószágom vagyon
segédemre, hogy az engem a' világ
útján meg erősítsen, és áthatato-
san meg tartson. — Te tudod, hogy én
erőtelen és tapasztalatlan vagyok.
E világ hiúságával és penzengé-
sével, és ártatlansággal könnyű vétet-
tem: oltalmazd hát Te magad
szívemnek ajtaját, hogy a' hiúság
és megaláztatás Báránya! belé-
ne férhesse. Plán társ belé
a' helyett és állandóan győze-
tes meg benne az igaz bölcsé-
get, a' Te féltelmedet és szeret-
tedet: mely engem mindenkor az
éa hájtsón, hogy jó tetteidet
tartván leg főbb mintáimnak
és egyedül való boldogságomnak
minden hittel kezdés! mely a' J-
su szívét oly könnyen megront-
ja! tessék utálattal megvesztet.

Atyja, hogy Nemes semermetesség
gel el kerüljek minden illetke-
séget, és valami néked nem tet-
sík! Ezenben érezzem minden
kor a Lelknek azt az édes nyu-
galmát: mely a virtusnak séjs-
ségéből, és Atyai jó tetéséből
és helybe hagyásából származik.
Ne engedjed foka, hogy jó híre-
met és nevemet el veszessen:
főt tartsd meg Lelkemet minden
kor motyó nélkül a mostani
időnek veszélye közé: és ne en-
gedjed, hogy ezt a meg romlott
világ gonosz példával megmér-
gesítse. — En Uram és édes At-
yám! Halgas meg engemet min-
dezenben Ámen.

Már követ kérek egy néhány
Levelek: melyek követ kérek
Dő forrás foglalkoztat magokba.
A Jézus éreket,
Kedves Némam!

Tudva vagyok előtte, hogy már

Két Holnapra fogva E--M: ki-
minden jó emberek bizonyítása szerint
egy emberfejes ember! Bővebb esme-
retjeget gyakorlott háznál:
melynek tölje volt az én hajlandósá-
gomnak meg nevéje. Tudod azt is ked-
ves Néném, mely sokat külföldön
magammal míg forsomról vég-
ző meg határozást tehettem: De
tovább nem halapthattam, már
most jelen vagyok az a meg külön
börtetett nevezetes Oka, melyben
forsom egy Ferjfiu forsaival el-
válhatatlanul egybe köttem.
O mely igen nevezetes idő pontja
ez élettemnek! Rephetek ha meg-
gondolom ennek következtetésé-
it. — Szívem ugyan minden jó-
jövendő: mert szeretem azon se-
milyt a hűhez köttem: De
ezen es okon könnyen meg gal-
hatam magamat. — Mind az
által bizony az Isteni Gondvi-
selésbe: mely mind eddig igen ke-
gyelmesen vezetett. — Az is

nem kevésbé vigasztal, hogy jósi
vű és nagy tapasztalásu sttyánk
igen meg van elégedve valasztá
sommal. — Jőj el minél hamarab
Kedves Nénim! és légy gyámolító-
ja erőtlenségemnek ezen neve-
zetes órákban! Addig is pedig
Könyörőgi jövendő béli boldog
jágáért peretű Testvéredek. —
Ugyan a Testvéredek.

Kedves Nénim
Már két hónapot töltöttem a
Férjem házában! Mit mondjak?
Még mintén ideje a dicséreteinek. —
Künyit még is csak mondhatok,
hogy Férjemnek maga viselkedé-
se nem csak kíváncsi, hanem má-
sak is még legkisebb tettei is i-
ránt is jószolgálatosan és ási-
gyáltam. De még eddig semmi
okgyat nem tapasztaltam ben-
ne, a mi az emberiséget meg-
alattomjtaná. Nevezetesen tegnap
éjszaka kor érkeztem az istálló si-
tájához, midőn a kocsist reményen
pikongatta. De minden most lassan

ságy káromló pok nélkül. Meg álla-
pítottam egy levelet: De csak úgy hogy
éjre ne legyen ott létemet és csak ha-
maz meg értettem az okát boston
kódájának. Hogy t. i. ő éppen akkor
lépett be az iskolába mikor a Ko-
tis hemingen verte a lovat, azért
hogy úgy nem akart lépni a mint ő
kívánta. En itten két pöpet jegy-
zettem meg ő benne. Egy az hogy a
mely ember az okátalan állatokat
kínóztatni fájna, ahelyen má-
gyan arra, hogy az emberekkel is
letlenül bánjon. Maj az: mely egy
talhatalan jele a jehid és Kemes
Léleknek: ha valaki bostonjába
ba illetlen dolgokra avagy fák
pökre nem vetemedik. — pedig
külömben igen nagyon fel volt
indulva — Mely maga vészté-
tét főlem egy tífia peretnek
fokjával jutalmaztatott a
nőkül, hogy tudta volna az
okát miért: mert mikor az is-
tálokot ki indult akkor én is
meg indultam, mint ha csak ah

akkor mentem volna arra, és mi-
helt engem meg látott, mindjárt
jembe tűnő hepen el oltott tén-
tetének komor fellege; és maga
is el bepillente okát felindulá-
jának. Eekből reméylem, hogy
Hajassági fővességem, nem seren-
getlen, hanem serentfés felfom-
nak lépén fundamentoma. —
Te endor kedves Nénem, hogy én Fi-
jemtől foku rendkívül való dolgo-
kat nem kívánok. Szép tulajdon
ságait pedig nem ták meg emé-
ni hanem befülni is tudom: és
foku velem egy jószágát nem gya-
korolja, hogy azt én is tölem kitél-
hető hepen ne viron tozani: mivel
én azt jól tudom, hogy a Hajassá-
gi életet ták a közös peretét te-
heti boldoggá. — Ő még eddigkor
Zain igen jó kívánságimat min-
denekbe meg előni látkatik. —
De én ehéj példát tudok arra,
hogy a perelmezek között az el-
fő heveség az egybekelez utána
nem ták el eméltt hanem meg-
gyűlölséggé is változott. — En tehát

arra törekedem jümtelen, hogy hűte
lefféggemnek be töltése által jüven-
nek belső befféggét mindenkor meg
tarthassam, és hogy ha talán oly
ferentgetlen találunk is lenni, hogy
Féjemenek erántam való Hűségé,
minden hibám nélkül meg hide-
gednek: tehát azon édes magam
tudása, hogy én mindent véghezvin-
ni törekedtem valami telafféggem
től telhetett, mindenkor vigaszta-
lajomra leheffen. — Ha pedig oly-
yan ferentgetés lépek, hogy Féjemenek
jüve örökre tulajdonom maradjon, ne-
kem telennittem jüha, magamnak
semmire hányni, hogy mel' tatham
vagyok Hűségére. — Kedves Nénim!
meg engedj, hogy így kósszajam!
De tudod azt, hogy jüven most olyan
tele van, hogy jühséggeshípen kikk-
aszt néha töltetnem hi' kebelbe. —
Éh; ferentgetem Kedvesem! és kő-
njörög magam is erettem, hogy
mindenkor olyan boldog lehe-
sek mint most vagyok. — —

Imet ugyan ez a Te jóvőreket.

Kedves Néném!

Már be tölt Eftendeje Hazaállagomnak,
és még eddig minden nap nyább meg győző-
dést ad arról, hogy én egy igen szeren-
tes állomány vagyok. — De koránt sem
a' nevelő bizodalmanak, hogy Férjem
még mind eddig változhatatlan hi-
ségelset, hanem sokkal inkább
az, hogy mivel ő egy Nemes fivű Vir-
tuozus ember, lehetetlen, hogy va-
laha hírfegtelen lehetjen. —

O Kedves Néném! Mely nagy bol-
dogság egy ilyen jó Férjfin birtoka-
ban élni! — Ő nemcsak én hozain jó,
hanem mindenhez a' mi tőle el gmo-
log. — Én már nem sokára újra
lépek, ő annak előze öröme: de
még is valamikor engem fivőfem meg
néz mindenkor egészen eljómorodik.
Ezt mondotta Tegnapi is. O mely igen
meg van elegyítve e' világi öröm a'
sájdalommal! Én is mondatokab:
örvendeni sem merék a' mi jelen
fentnek: mert minden számlá-
zem, hogy — Ezel felbe páh-
totta bejődet, és jómoruan el

ment tőlem — Azonba ki ne tudhatná
ezekből, hogy ő az én forsomon tövö-
dik. — En magam is nagyon félek: De még
se mutatnom előtte. Eljussam
Kedves Néném! Rövid nap vagy ös-
met vagy fájdalomat fog okozni,
sivebe Testvéredek forsa. — —

Ugyan ez a Nemjéhez.

Kedves Néném!

Ugy tettem, hogy világi boldogsá-
gom a legfelsőbb gránufáig és
kezett volt azért nem is tartha-
tott sokáig. — O Da van a Fiam!
meg holt Tegnap reggeli hat o-
rákor. — Le nem írhatom szívünk
nek közös fájdalmat. — O! De az
én megbeírhatetlen Férjem,
nemcsak ki mutatja most exámtam
való figyelemet és tőjét! Ő ma-
ga is vigasztalhatatlan, mégis
nem püntelen arra törekedni
hogy engem vigasztaljon. —
O Kedves Néném! Nem tudom
mit mondjak? Ugy tettem, hogy

az Egek még a szeretetlenség által
is csak szerettem nagy voltát akarják
velém megismertetni. — Egy ilyen jó
Férj mellett nem lehet érezni még a
legnagyobb fájdalmat is egész misz-
tába. — O csak az Egek Ötet tartják
meg nékem! minden egyéb viszony-
ságokat bekövetelt török. — Hő
Nemes nyájassága, és az a szeretet-
tel teljes figyelemetesség mellyel
igyekezik bánatomat enyhíteni,
mindent elfelejtet velem Oh!
csak az Egek Ötet tartják meg né-
kem úgy sohase lépek egészen mo-
moralt. — Holnap lépem a teme-
tet. De ha lehet kedvesem! jöjjél
még ma, had írassak ki kebled
be magát a Te Cláudia.

Ma is Itten Következik. Egy éjtel
egészen ellenkező Ifjú párnak
Magától tett jegyzetei.

En valoba sírós vagyok! Az adakozó
Terméket tékozlóvalakalmozta teám
belső ajándékait. — Ezt a megval

láp meg az Irigység sem tagadhat
ja meg tőlem, hogy én igen sejsza-
gyok. — Szikszó feneim a fivert
meg bájosják. A Tegnapi Tárfaág ba
a leg Fainabb Urfiatjának Hat
Pár feneik mondották ezt eninek.
Es Hatom Fejér feneik, amikre
érdekeltek győzedelmeskedő sejs
ségemtől, hogy junte feneik szaktan
tak az irigység miatt. — Az estele-
nek, azt kéjszeli, hogy nekik is
olyan győzedelmeskedő feneik
vagyunk mint nekem. — Holott a
Korimma feneikbe semmi tűz sem-
mi élet nintsen; a Kallista se-
meiben is csak néhány feneik van,
nah a hialuwo tűz nek. — Es így en
Triumfálak. — —

Miképpen Ifju vagyok meg! csak
alig töltöttem be Tizenhat este-
tömöt. — Mennyi Kodoltatást te-
hetek meg? Es az egész Holnap i-
gen gyar dag győzedelmekkel folyt
el veim néve. — Hatodik Maji, Há-
rom fivert kodoltattam meg egy
napon. Tizenhatodik egy idő töl-

több emberre esett a telom, és né-
hány óráh alatt meg kellett néki
magát adni. — Tizen nyolcadik Há-
rom Fium Urak alázták meg maga-
kat lábaim előtt. — És Huszadik
Négy új perelmezeknek sokajtafajk
repestek törülöttém tőle egyetlen
egy Tás szájába. — De el is felejttem
gyógy győzedelmemet, olyan pámo-
sok. — Szükséges tehát, hogy az Al-
phabeth tündéjét feljegyez-
zem magamnak a' Neveket, hogy
azokat meg tartsa kassam. —

Mitfóda Guptussal tudok
öltözni! Abba engem senki fe-
lyűt nem halad. — Egek! mily-
hen nevelőegészek Doris és Sil-
via. — Az ember egyszerre ép-
re vépi, hogy a' nyomorult por-
tókáknak semmi Guptusok min-
tlen, olyan rossz vagnak hi-
válaptva öltözeteik segély-
ehezsegek. — De nékem a' Ga-
bón is egy valószággal derék
ember. Még néki sokáig az én
Szöveggel semnek kell lenni, és
Kön

66
ej C— Urak együtt adig Könyörgöt-
tek a' Bátyámnak mig engedelmét nem ves-
tek azon Hitetlennek. Melyet jól je-
lekedett! — En is meg engedek neki és sok
est kívánom, hogy eddig érzhessen! Le-
kecskenjen fel és addig nyugtot ne hagy-
jon neki mig elkövetett gonoszságát
megszabadított szívvel meg nem fizatja. —
A' jégcsig Bátyám egy egész Holnapot
töltött ott betegesen, addig valami sem-
mit egyebet nem tudott, hanem, hogy
az Erdő Inspektor maga házához vi-
tetett, a' sán egyetö' Kunyhóba. —
Akkor egyenesen oda jött! kiható olyan fel-
tétellel, hogy velem érdemenként ké-
nyelmesen járjon! De o' kedvesem! mely igen
megváltoztatta bosszúálló indulatja
mikehlyt engem meg látott. Nyomozott for-
són az ő Nemes szívét annyira meg iktet-
te, hogy sánahozáj könnyhullataiban
alvadozott és mig ő törekedett leginkább,
hogy jelentélen forsomat elvisehelhető
vétehesse. — Már most itt vagyok, vajna!
mind holtomig ezen kietlen magánosság-
ba maradhatnék! — Itt elrejtve mara-
dhatnék a' tufolodo tekintetektől. —
Valójággal már sokszor azon modtot,
hogy holtom napjáig ezen kietlenfé-
be maradhatnék. — O Br. t. nem! mivé-
léttem en? — Ki csak keveset idővel eze

lött a leg nagyobb Tíz sápa yorba kíván-
tam féngettedni süntelen: most mintfen
előttem remitőbb jelenés mint az embe-
rek tekintete. — A' ki előttem minden
semeztől láttatni kívántam, most
ast okajtom, hogy még emlékezetem is
minden emberi fűből örökre ki tör-
lődik. — Lehet-e a' földjén nagyobb
meg alátatást képzelné mint az enyém? —
Egyedül Te vagy kit az emberek közül
látni okajtok. — Vajha kebelében önt
hetném ki gyötörő fájdalommat: De valy
lyon mére felhetnék e oly vakmerőség
re vetemedni, hogy téged arra kérelek
hogy egy ily elvetteltett nyomorultat
meg látogass, és Nemesei verő mellé edén
olvadjon könnyhullatájába szeretetlen kíván.

Eulalia a szeretetlen Liviához.

Szeretetlen Barátném!

Nem csak barátjaigod részvő, hanem
valósággal víző szívvel olvassom, so-
motu forjodnak botlaptó leirafót.
Remitő gondolat, hogy az emberi fű
oly igen meg alátponyordhatik! — Ezen-
től igazán víző szívem előtte jövedöl-
te est: mint hogy ezen sevelemből so-
hajot nem jövedölt előfő szempillan-
tástól fogva, amint talám ittam volt
is néked ezöl. — De ne képzeld Kevde-

sem, hogy semre hányajokat semmi kizár-
ni. Onem! Képzelem én a' te jofodot,
hána korajt érdemelt inkább mint sem
semre hányajt. — Jót ha az Hungaryi röfföl
létele nem tartoztatna, még ma indol-
ni látogatá jodta, és ismét, mikélyt
az Hungaryi mat egy batorjaggal elhagy-
katom: mely hána kora Szüleim is
meg egyeték. O vakka vért vévő pi-
sem, az optályos hánykullatájok ál-
tal, a' tiédnek fájdalomit hatfakva
kamengire is könnyebbithetné! —
Hát se képzem pedig kedvesem! hogy
máj jó emberek is téged meg utálva néz-
nének. — Nem Barátném: jót minden
jó jivék hána kornak jurenttellen
jofodon te nem most kézzel jeren-
tjettlen lenni, hanem akkor midőn
jó Hungaryt elvéstetted. — Ha akkor
az Hungary a' Bátorinak által adott
volna a' mint ő kizárta most bja-
nyoson máj forma gondolkodással
vixnál: — De most két olyan gonosz
jivék jütani jortéthyá, mi tju-
da, hogy egy tapasztalatlan leány-
kát meg ejthetett. — Az egy gyalog-
ötölök hána kora. — Jól lehet te
is meg vagy aláztatva, mindazáltal
ki tudja a' Bölsz Gondviselésnek u-

taint? — Talán ez a meg alaptatás job-
bal kapcsolabb tenéked mint sem az ha
mindenbe tettedet perent folyvándol
gaid magadat igen perenttőnek lemi-
vettél volna: mert most es mértéke-
ded magadat, mely kapcsolabb tenéked
mint e: világna minden perenttője
ugy lehet pedig es igen kikerő hogy
egy ily eset nélkül erre joga se in-
tattál volna: mely pedig a legfőbb
jégesebb böltségg; mert e nélkül
senki sem érhet el valószínű em-
beri Moltóságát. — Tehát ne gúg-
yodj el kedves Liviam! hanem
ugy nézd ezt mint a Mengei A-
tyának fenyítő veszejét hi ez által
aharja véled meg es mértetni Ifju-
bolondságaidnak hibába valósa-
gát. Az a perentettel tettyes jó Itya-
nem azért engedte meg perenttellen
esetedet, hogy magától el veszen:
jött ez által ahaz magához közele-
bbé. — Ha a jó Bátyád a hi tál
egy halando ember: es a hit te oly
tetemesen meg bántottál: véled
oly hegyesen, es perentettel tettyesen
hársz: hát az a jó Itya hi min-

Dea Teccenteseinek erőtlenségüket és
mérti, mennyire kegyesebb szemmel néz
esetben bántódo sívedre? — Nem azt
forgásként Elmédbe Kedves Liviám!
hogy mi voltál, hanem, hogy minek kel-
lett volna lenned. — És mostani peren-
tjettlen séged jogát, jónövendőben ta-
ruságodra, hogy sem a' fijs ség sem
az Elmésség, sem az Ifjú hírség
jívókat hozott a' tehetőség, nem
elég ségeskedni, hogy a' fiúben meg-
elég edézt és állandó boldogságot
Dájanak. — Hanem az Ártatlanság,
a' Szűz szeméremesség és Ifjú
felelem azok az Öríző Angyalok,
mellyek valamint a' Tarsaságok
hírséges Kísérőink, úgy a' magánosság-
ba leg kedvesebb idő töltőink lehet-
nek, és ha a' bűnök forr tulajdon
hibáink nélkül perentjettlen mért
ne bennünket, még akkor is megmarad-
nak melletünk, leg edesebb vigas-
talapokat nyújtván, a' nyomorúság
leg nagyobb terhe alatt sem engednek
el tőlünk. — Gondol meg Ked-
vesem! ha Te most az Ártatlansá-
got a' habito kísértetekre, úgy
néhetnél vissza mint győzedelmes

nem pedig úgy mint meg győztetett
mint a Memyei Ötömet okozna ez
szívbe? — ha bátor külsőben peren-
tfetlen volna is. — Soká sem egészen
nyomorult az olyan ember kedve-
sem! még a perentfetlen ség közepé-
ben is a ki magának semmit sem ér-
nem hányhat: De koránt sem azért i-
zom en ezeket, hogy szívem az által
még jobban ki fejezem, O nem ked-
ve sem! Jót inkább azért, hogy vele
a virtusnak beteg és boldogító
voltát meg eméltetvén azt vele
még is perentfessék. — Te ugyan ked-
vesem egy olyan Kintet vettél
teljes, melyet ez életbe többi fel-
nem találhat. De ha ezen eset
által, Ifjúi hibáidat nem tud meg-
emlékez, hanem azokat, teljes utá-
lattal el is hagyván, az azoknak el-
külsőbe tétetést jót teljes tehetőség
perent követni törekvél. Adami
fogod a mostoha perentfét, mely
kégyetlen igazsága által fel perent-
ven balyatag képzelműednek igaz-
bító álmában, a virtus utat elötte
fel fedette, hogy azon tanítotit hatat

lanul elbűnőn szenvedni
lando nyugodalmaira vezéreljen.
Melyet addig is mindig szemlélő
lehetne teljes szívvel okaj
egyenes szívű Br. né.

Imet Livia Eulaliahoz
El felejt hetetlen Br. né!

Nem liven saját keseműk immár
amgi ereje, más keseműkkel ita-
tom nélkül ezen néhány rendelet
a' fixom jellező. A' Te megláto-
gatójod és néhány nappal e' után
volt meg befejeztetlen társal-
kodásod is Menyei Vigasztalásai
okajak azt kedvesem, hogy en most
minden remélés nélkül nézem kö-
zelítő végemet. En egyelőre hát
jártam, hit a bűn Gondviselés már
előttem általvitt az Örök helyes-
sége: mely igen nagy vigasztalásomra vol-
gult, hogy ő mint Attya Hitetlenségé-
nek és Anya gyátlóságának békéje
a' világban nem maradt. A' Bűn-
mat Sajnálom: mert ő szinte vigasztal-
hatatlan, szeretetlen forsom, és az
ő tiptes somoru tehintett, szinte az

arra vésen, hogy élni kívánjék. — Vajha
én az Ő jó szívét és Nemességét gondolkozását ide
jén meg esmétem volna! Hogy egy hívem
hogy nem lehetnek e világ bol ki nemem
Még két küldömbel örömmel itt hagyok, ha
azt sajnálom, hogy a jó Bátyáimnak Őreg
napjait meg keseritem. — A Postámat
küldöm neked azan festéssel együtt, mely
ben a' van le rajzoltva midőn az Anyám és
Bátyám egy mást Tíz Ertendőig nem lát-
ván a' Kadisi kikötő helybe vétele-
nél egybe találkoztak Elj. Ferentse-
sen kedvesem! többet nem jöhet Livia.

86
Még ehez vágytak kevesen Databek: in-
vel nem holt meg Livia; de még a'
Lohat nem érhettem meg fátá-
ni. Ez tehát alázatos infantziam
Nem hogy, hogy ha én ezt valaha
még le írnék aharnam képkésszem
vissza ezt akkor Nagyságtól:
mivel ilyen módon nem maradtak
meg nálam; mint hogy ezek saba
Van vágytak fátátra. —

Könnyű váladásomba Taná-
tszomnak, hogy az által a ho-
doltatásomban is alkalmas
segítségem lehet. —

Az Öltöző Asztalom is a leg
derekabb: mely nem csak egy
füvet meg lágyított immár. —
Tegnap azt mondotta nékem egy
vendég U, hogy a' növejem és
a' járájam éppen olyan mint a'
Junoe. — En azt nem értettem
de ő meg magyarázta, hogy
mint a' leg főbb Isten Aszponé. —

Finas kitting lábatkám,
En igen tudom ezt alkalma-
tosság szerint ki mutatni: és
ő meg jó ha győzedelm nélkül
vissza nem tér. — És csak e-
gyedül magam is már egy fűzet
nél több füveten győzedel-
mes kedett. — Nézem is mely
igen finas és kedves! igen
érti mi képen kell a' leggyöt
jelentőleg mondítani, és né

ha vette meg érinteni. Miny-
lyen punitalanos meg szokta
tört máig ez! — En félek, hogy
egészen elne szokjak. —

A nevetség mesterfegyét is
senki nem érinti az én időm
béli Hjúfag közül mint én. Sőt
nem is akana az mágnak olyan
jól mint nekem. — En tudok
hidagen, tudok jelentő mo-
don, huszoló módon, igéro
módon, és megvető módon
nevetni. — Igaz, hogy ez a mes-
terfegy sok dél előtt órámbe-
került, nekem. melyeket a
tűhöz előtt töltöttem el, hogy
magamat ebbe gyakoroljam. —

Hát meg, minthogy beható az
Elmissegem! En esmérem. Itt-
néinnak legelrejtettebb sün-
deljokat is. — Tudom mit ki-
válnak, és mitforda esközöket
saxditanak sündelők el

el erőse. Tudom mennyi rosszat gondolnak
vagy felelnek. — és egész orát köf-
háig mutogathatom Elmésségemet
a Társaságokba. — Az igaz, hogy a
igen fájó birtokán Elmés fel tá-
lajokba, még nem mehettem egész tö-
kéletességre. Néha nagyon meg se-
lem magamat, midőn valamely két
értelmű egy ügyűséget ki mondok. —
De van egy Barátom, ki esméti a nagy vi-
lágot, és azt erősi, hogy azért éppen
mint ok a egy Fejér jelműnek magát
meg segyenleni, ha valamely egy ügyű-
séget, vagy két értelmű jót ki mond,
hát hogy Elmésen és fájóul legyen az
ki monda. — En reményem, hogy ezen
tehetőségben is a tökéletességet el-
érem. Sőt most is mind azt mondják,
hogy nekem még az egy ügyűségem is igen
jól és kevéssé illeszkedik. —

Az módot, hogy kell élni Nagy vi-
lág szerint, már igen jól étem. — Fel-
keltek Jézus Orator. Frűtölők elő be-
li kutyát kámmal a tüdő előtt.
Ölöztem magamat Jézus után egy
óraig, és az alatt a Szoba Leányom lá-
rósi új jayokat bejött. Hatalnai ülők
Háramig. Az után Társaságba mé-
gyek, piséket kódoztatók, jászom

és éjféltután lefekhem. — Még igen se-
rentés és tökéletes vagyok én! —
Te kedves Tüköröm! mutasd meg nekem
hamar valami hiánosságomat, vagyis, és
segíts mind nagyobb nagyság tökéletességre! —

Ezen lépések következendője
Egy néhány levelekbe.

Egy Leány Barátjához
Barátom!

Tudom nem kevésbé fogsz bámulni jelenté-
semen: magam se foghatom meg mitp-
da bájos erő dűltök kalambá eddig volt
sistemáimnak minden észirveit. —
Te tudod, milyen bűbös voltam én, mind
eddig, hadithatatlan szívemmel. —
Egészen elhitettem volt magammal, hogy
én mindennek, rajtam pedig sokáig
hi nem fog győzedelmet venni. — De hal-
jád, mennyire meg változtam típusain
az évről fogva. — Egy véletlen jele-
nés egy soka nem látott csüszetlen te-
hertet, egyszerre megfojtott minden
győzhetetlenek képzelt fegyvereim-
től. — Hapontalan vettem el a bájo-
lo tehetségeimet, hapontalan ve-
tettem oda azon hadito tehete-
teket, melyek meg sokáig győze-
lem nélkül vívni nem tértek. —

Ugy tettem, hogy egész hideg vérem
keverte ki ~~amikor~~ milyazo pil-
lantásokat. — Nem sempedig nem
volt annyi tehetségem, hogy ma-
gamat az Övéitől eltalálhats-
tam volna. — Sőt ~~csak~~ ^{csak} fiv-
erem azt mondta magáról, hogy
kegy volt fűbáihoz a porba re-
pülni. — Ezen most töltöttem
egy előző életemben egy igen kinos
álmatlan éjszakát. — Le nem is-
hadtam még most is milyen nagy-
kátatlan vagyok. — A Szajomat
már ma hátsó ~~száj~~ ^{száj} tam fel
és magam se tudtam meg monda-
dani az okát, hogy miért. — Ami-
leg rosszabb mindenek között az
hogy én ezen észiretettem se
Haza-ját, se Nevet, se állapot-
ját nem tudom. — Fel nem ta-
lálhatom mit kívánjak, most
ugyan volna fűh ségen egy kiv-
seges pírre, Mintz mara dajom
mennem kell. Bár csak Te volna

közélet! valahit kel keresnem
kivél közölkessék tithomat
külömben ~~külömben~~ jénig tole
lévő pívem tulajdon magával
táfakodván meg jahan. — —
el után 6 okakor.

Trinny! Barátneim! Egépen
enyim a gyözelem! Az én Éne-
retlenem koránt se volt olyan
érezhatten mint nékem. Tegnap
éjtraka tetpett, hanem csak az
eszmiretlenység tartoztatta: mert
külömben, a mint ma önként val-
lást tett. Legelső tehintetem
egépen meg hódoltatta pívet
véletlenül ekkor vele találko-
zások. Te tudod, hogy ké- né ke-
refi barátaiomat, ma nem tud-
ván ková fogni nála mentem, hogy
leg alab magamtól fussak, vagy
nyughatatlanaiomat kezüljem.
Azonba alig mulattam ott egy né-
hány minutáig, hát csak hi lélek
a legelső házból az én Ésmiret-

lemon, képzeltetted mely igen megüt-
tém: nagyon meg is pegyenléttem
magamat egy nagy egyjén elsi-
váltam; De meg se bánom e' béké-
védőfemet; mert itt véletlen volt
ugyan találkozájunk; De igen pe-
sentséj. — Kérem mindjárt aján-
lotta mint közel való állagatiát
és mi egy Fertály óra alatt meg-
esmerkedvén, a legbizonyosab-
beszélgetésbe eszkeztünk, és
egy tovább. Egy dolog van a' mi
nyughatatlan kardat egy kevés-
se: De semmilyen azt is el igazit-
juk — Önem gazdag: mivel ta-
lám bővebbettség is költ mint
a' jövedelme: Sőt a' mi több nem
is nagy Rangu tnak egy Arandaj
Fica. — Már gondolkodom a' töb-
bit. — Az én Fekes Bátyám so-
ha meg nem enged: egybe ke-
sülhet. De nem jókat tördöm
ezen is; mert a' piszokom ez

meszter, az idő pedig sok nehéz
dolgot elnyomott. — Né-
maz ajánlotta, hogy ha a Bá-
tyám nem engedi háza-hoz járni
ő nála mindenkor öfve jöhetünk,
a többi magától jö. — Elj. jelen-
tősen Basát nem! Öröndj hogy
igy meg vigasztalódott Livián.

Válasz Ezen Levelre.

Kedves Liviám!

Kedős Levelled nem csak bámulást ka-
nem, még nem tudom mitfőnné lehet
jövendőre kedvedben elő ezéft is
okozott sivembé. — Meg valahán né-
kem éppen nem találék ezen Román-
tis jelenéj: — mert én meg nem fogha-
tom, miképpen eshetik az, hogy vala-
ki egy eszmét lent! kinek se hozáját,
se nevét, annyival is inkább kharak-
terét teljességgel nem tudja! elő-
látáza ugy meg se látta, hogy a
miért az egyházat ábratlaanul töl-
tse. — Én meg valahán, hogy senkit
nagyra befűlő nélkül seletnem
tudnak, minőden tudnam pedig nagy-
ra befűlni azt kinek kharakterét

te hűségget nem emérem? — Az istu-
dáhatóság előtt, hogy egy Léány a leg-
első találkozásakor egy egészen eméretlen
Ifjával, nem csak bírodalmas befélge-
tésre hanem még perellem kinyilat-
koztatásra is léjshet. — Kedves Livi-
am én félek, hogy egy ilyen fontos do-
logba kijőre ne bánd meg hirtelen-
gedet. — Még egyet el nem halgathat-
ok sajnalom, hogy a' Bátyámról olyan
tippeletlenül emlékezel. O Kedves Li-
viam! Ő téged peret és javadat kíván-
ja. — Ő egy nagy tapasztalású de a'
mekkett valójággal Nemes szívű ember. —
Te nem őtől félsz, hanem tulajdon si-
vedtől. Viggya magadra, hogy el taga-
do kéjszelődésed meg ne gyaljon, ha-
nem az óhosszától kérsz tanácsot, hogy
beszéljed átkandó leheffen. — Meg-
lyet egyenes szívvel ohajt Eulália.

Imit Livia Euláliahoz
Kedves Barátném!

Nem tagadhatom, hogy a' Te Filozofia
igen kedvetlen hang egy olyan tün-
hető jivnek mint az enyém: — még sem
álkatom meg, hogy néked ne is jár. Elöl-
re meg jövőn dőltem, hogy a' Bátyám
ellenem forin beszentemet! Te nem is-

miért ötet Barátom, ő azt kívánja, hogy
egy Tizenhat éltendő és Leány ügy gondat-
kodjon mint ő Hatvanadik éltendőjébe.
De bizony én is igyekezem eszemmel élni.
Már most hűtelen azt erőfíti, hogy ő
nálam nál jobban esmeri. Szerelmese-
met: és azt olyan Karakter nélkül
való Ifjúnak tartja, kitől éltelenfő
valna! Ugymond! állando pereteket
reményleni. — Mintha bizony nem ér-
teném én azon mesterséget, mely pe-
reket szikantárain által a leg
vadabb Féjfinjüket is tetpísem
peret hordozhatom. — Már meg-
tiltotta, hogy soha többet háznál
hoz ne jöjjen. Néhány pedig azt iger-
te, hogy örökre ki tágad Átyafiságából
ha vele tovább is társalkodom. Az ő
Átyafiságával ugyan levelet gondat-
nik. De a pénzére büszkém vagyok. —
Tud a tchutni szerelmünket is edesb-
bé, ha sok gyűtemingéből babadon él-
hetünk: melyre tud a joltivó halál
segíthet bennünket. — De még a ten-
ne addig is igyekezzünk sokfajánval
élni. — Kérem Átyám mindent elkö-
vet erejünk, sokszor otákaul a
Bátyám nyakán, hogy mi együtt tölt

hessük az időt, pedig tudni mint nem
se veti ötét a Batyáin. — Nagy nyelvé
sége, hogy oly közel van a háza.
Hah az alakraol int, s már tudom
mibe van a Dolog. At Batyáin álma
ni se tudjem mirol: mint hogy ez előtt
is jóhat voltam nála. — Reménylen
kövidnap töltötte te féltetvise vihet hi-
vánt sezenfejet At Liviad.

Imet Livia, Enlaliához.
Kedves Batatnem!

At mi majaságunk meg mind eddig bán
today nélkül folyt, hanem éppen Teg
nap kezdett a Batyáin jeme felnyit-
ni. — Egy periorus ábrázattal azt kei-
dette töltet, mi az oka: ugy mond:
hogy most sokkal többet háltoh mint
ez előtt, meg is egy új öltözetet se lát
rajtam? : mert hogy kedvesem pük
seget is protohassan Hah a regieket
finál tatom az új mádi sezent: Hig-
telen nagyon meg üthözven nem tud
tam mit felelni: mert ugyan hi gon-
dolta volna, hogy ő meg ezt is értet-
ni: leveissi meg gondolkodván azt
mondottam, hogy egy meg szólott jo
emberemnek aztam hi seint költőn.
Melyre azt felelte, hogy ha egy jófi

vü jelentést lennek ajándékban ad-
tam volna is, azt éjszen nem sajnálháná:
de. — Ezt azért, de ottyan hangon
és ottyan minával mondotta ki meg-
böl jóhat lehetett magyarázni. —

Ezél mindjárt ki is ment próbából,
és azután nem is láttam egész vágyaim:
de akkor is igen gondolkodó volt és
hát egy fillabáje sokkal valószínűt-
lenebbes javaimra. — Na mihez fű-
zöttem mindjárt Ká — néhez men-
tem, hogy ezt ne himég szanajoljam,
és vele tanácskozzam, hogy tovább
mi tervö legyen. — Hát kérsz en! alig
mulattam ott egy néhány minutát, mi-
dön maga seméltsefen utánam jött
a mely hallatlan szöve. — Nem is en-
gedte, hogy ott maradjak, hanem ve-
le együtt kaza kellett jönnöm, és az-
ta ki nem bocsát tekintete elöl. —
Ha mind így kényszeren lépsek K — né-
vel is irás által beszélteni. De így
addig el ne jöne Károli, míg jelentést
teszek neki: mert féllek nagyon meg-
szomorodni, ha mártól hall valamit,
és látja, hogy félsek meggyek. — Már
most magam tegy ítéletet, ha nem
meggyetlenység, hogy valam egy bá-
ni? És hibáimoké az, hogy ötletgyű-

Lölem és alattomba minden tehetősé-
met reávetem, hogy ötet meg talál-
ván kívánt helyomat elérhessem.
Eljércentősen kedvesem! Talán rö-
vid nap vigabb újságot írhat Liviám.

Válassz ezen két levélre.

Kedves Liviám!

A' Te forjod engem nagyon pomosít. —

Te meg vagy talattutva még pedig faj-
dalom! tulajdon pivedtől: melytől én

téged elitől fogva féltetek —

Még e'felett igen rossz kezek közé jutot-
tal. K — né egy alattomr Lelki Állom

est semiben is az egész világ előtt

meg merem mondani: mert a' ki egy

tanapталатlan Leányának az ilyen

dinü fortélyokba sejtőjét nyújt, az

val semmi jót nem tart katon. — —

V — Ha'ohyrol én már sokat tudok.

Lódtam: Te soká fentti se mond rossz

semmi jót. — Az Ö vele való Tűzsol

koraj által csak taloságot se centé-

det kontodet Ha nem sajnátnálak

nem tartanám meltonak Leveleim

re válapolmi: de állott emlékezetü

Ágyán kamrait egész házunk nagyobb

tiptelebe tartja, hogy sem egyetlen

egy Leányának forjait hideg vérd

el néz ketvém. — En' ugy írök a' mint

gondolok, a' Bátyám jódát akarja, ki
tejjel azt magának, és mikor ötet igy-
kezni talán, magának talán és tulajdon
jelenlétét tapasztal meg. — Meg bo-
táj édes Liviám, hogy minden tétovázás
nélkül ki ismery igazat! — Ha az ityán
elt volna Te is ezen igy gondolko-
nál. Némely igen jó fűszert volt: De a'
nevelésed el hibázott. — Ha egy fe-
jér semely természetesen jellel El-
mével bír és ezen tehetséget tyusán
kapontalan hírfüggetlen fordít
ja, Ő a' Földön a' legperengette-
nobb természetű állat és ezen a'
a' te forrás. — Tejed a' szűz fűszert
metessé tett a' sejségedre, El-
méségedre, és egyeb fűszere De
kapontalan vagy hírfüggetlen tulaj-
donjaidra. — Szomban el me-
latta a' fűszert Nemesítéjét,
a' jó gondolkodás meg perzsejét. De
talán azal maga se bírja, és igy azt
mellőzte el a' mi fűszertek állando
meg eljegedését okozta volna. —
En te hat mint Egyenes fűszert jó a-
kard, azt tanácsolom! mint hogy
emmel jobbat nem is tanácsolha-

tol! Kérj engedelmet a Bátyádtól,
a mit híre nélkül elrontottál az
ő bölcs tanácsának követője által
igyekez helyre hozni. Kérlek K-nit
éj — t mint nyugodalmasnak és
befejezetlennek halálod ellenfe-
leit. — Mellyet, ha hívedelem
nélkül nem felelget el vagy
veszt, és bizonyos légy benne, hogy
mind befűltednek, mind boldog
sajódnak el temetése meg van
árvá a verem. — Mellyet, hogy el
kerülhesse kívánságai sírból Eulalia.

Livia K — néhoz

Kedves jóakarsó B. t. nem!

Nem tudom mitjóna ellenfeles Lé-
lek sugta meg Farkas B. t. g. m.
nak együtt való társalkodásunkat
Károlytal. — Ötöd mindenneket,
Károlynak tabán még a Szüle
Hozját is eméte, és a jók rossz jó-
vendőségeivel is való való jók
rossz mándajával, már mind a két
fűleket dugva tele módikallotta

E' mellett szerettemek és volam
vulo gondoskodásának elveztisé
vel és örökös hiányzásaival fe-
nyegget, ha csak egyszer észre veszi
is, hogy Bt nemhez megyek és Károjjal
találkozom. — Azonba ki nem bírha
kárba és úgy vigyáz minden léteje-
re, hogy bator egy Kettől fogva min-
den igyekezetemmel rá vettem,
mégse találhatom meg figyelmeztető
get. — Most itt nagyon sürgőses a meg-
fontolás. — En az ő Ágya fáját nem
nagy betűbe tartom. De belez a pen-
zéte nagyon sürgőseink; mert hogy
az igazat meg mondjam az Ágyam
nem volt igen társaslagos Gyógy-
kony, és az Ágyam halála után úgy
elpusztult mindenünk, hogy majd
semmink se maradt. — És mint gon-
dolom Károlynak is nagy szédul
ma van az ő temetőhöz győztes
gámba: melyet biramból okajta
nekem vele meg optani. De most azot
za is olyan furcsa történet tört hogy
amikor a kutyák nálam van meg
se nyugtathatok kora. — Szeret-
mondja meg Kedves Károlyam,

lyomnak, hogy ne vigye tovább, ha egy darabig egyen el hízom is magamat töké: mert máj egy máj fortélyt akarok meg próbálni. Nagy vélelem magamat mint ha volna egészen le akarék mondani, s így talán megvakithatom, és egy jó alkalmatokkáig akár még be pénzhez juthatok, azal éllebálunk a' fekete jósága egy is enyim lefű: mert öröke' csak nem éli; — nálam nál' pedig több örökös mintsen. Maj' ha többet sz' alatt kedvesem, vigasztalja legyen karólyomat, míg semmihez sem iszokolhat; a

Az A'stongt

B. Eneja Livia

Livia Eulaliahoz.

Nemes szívű Barátném!

Hol kézdem, vagy mitfoda ottjával tehetem előtte esmérteffé kívántó jóformát! De mitfoda simekben is tehetném előtte lépezhetővé azon poholbéli gyötrelmet, mely engem mint egy kegyetlen

Furia pün telenül kinosz. — O Kedvesem!
mely igen külsőbörő lettem enattól a mi
voltam. — Omely igen meg alázatos lettem
látszó kevélységem! — ~~It~~ Te jó intésed,
melyeket ahhoz szentímet isigló em
bértelen ségeknek váltam! mely bognál
lo fenyegetéssel tűnnek most előmben.
Megajátatva, gyálatással befedtetve,
mindenektől gyufoltatva és ki nevezetve,
tulajdon lelhemtől kinosztatva, ülök
itt a magánosságba, kerülve az ember-
ek tekintetét. — Nem elég séges pohari-
as Kedves Barátom, midőn az ember-
ek remítő emlékezte, ke nemig Istelő
Dírája, és tulajdon pive leg kegyet
lenek kinosz Honora! — O ha te most en-
gem látnál Kedvesem! bizonyosan a Te
Nemes pived inkább panaszkodna, mint
sem ellenem való bognar tudása gerje-
ne. — V. — Karoly! az az emberi séget
le vetkezett Hitetlentstul! mi-
nek előtte velem meg esmérkedett, most
az előtt meg Mátkáfordott volt M. — be-
egy gazdag kereskedő leányával. —
K. — né! ki engem a Baráttag és révé-
ző jó pívűség lárvája alatt vakított!
jolturta ezt és meg is ördögi gonosság-
gal igykezett engem ezen Hitetlen a-
kulonak bitorába keríteni. — O Bít-
nem! hogy mehet emyire az emberi go-
nossága! — Te Karmadik Levelemre tet-
ted Te egyenes pívű Válaszod! melynek

for könnyhullatáért már betűi is-
ly látványok! kezébe a kardján, rette-
netesen fel indult, és úgy festett el-
tem téged, mint egy a' mások jelenlé-
jét sajnáló ily Jerem tét. és el-
ta, hogy junte fel eptendőtől fogva,
nincs semmit sem istam. — Már azt
tudod, hogy a' Bátyám éjre vesén tit-
kos egybe járásunkat, a' házától el
fogott és oly reményen vigyázott reám
tovább egy Holnapnál, hogy még csak
egy per se ne kestem nála. Így tehát
"Levelek által írtuk ki." — Az utam
úgy viselkedtem magamat mint ha azon
fővetszegtől egészen le akartam volna
mondani. — A' Bátyám közül híz-
kedve köpöntem azon gondosságát
melyet ezen alá való társalkodástól
meg szabadított. De hogy ő nekem nem
hitt annak elég bizonyosága volt, az hogy
a' reám való poros vigyázásba leg híse-
bet sem tágitott. A' Kulcsot ugyan nem
vette el tőlem! mely a' Smakhoz ládáj
kambá pokott állani! De oly gondosan
vigyázta naponta ként vagyonját, hogy
nekem még a' sükségeket is elárta el
lett hi. remem. Halott pedig már min-
den rendelkezésem meg voltak alattam
ba téve, hogy ne lehet a' pénzit ke-
zem

zenéhez vehetem. ^{titkon} Károly al! a ki
az alatt minden napot, Ka-ninát töltött!
La — be főhűnk és ottan offe esztendő
mind addig lakunk, míg a Dátyán kálá
la gazdag Öröhségének birtokába juttat.
O Dátyán! Mely nagy kinsájamra eszonnok
azon gyálatos, hehe detimnek emlígetek! —
Mi igen alacsony gonoszjagot talán mostanig
síhettuk volna véghez. ha a hegyetlen Fá
tam, a jegy Dátyámat, mind erejétől,
mind Elméjétől egy fozó ki dog kelij ál
tal meg nem fojtotta volna. — En ezt úgy
néztem mint leg kedvezőbb alkalmat
ságot jándékunk ki vitelére. Nem volt
hitől tartanom, mivel az egész xavas
tudta, hogy a Dátyán úgy tart mint a
fene fényt. Külömben ilyen alacsony
got ki is mert volna volam kéjszelni?
A Dátyán a hozam való peretéből be
tűletemnek kimillejéből az egész dol
got titokba tartotta. — A Frajam,
egyikünktől majikunkhoz vitte Leve
leinket. De foglalatjokat nem tudta.
Így tehát senkinek leg kisebb gyanúja se li
ven isántam minden akadály nélkül gya
sálatos jándékam folytatásához be
dettém. — Ka-ni. Hívelessen Ötödél egy
gyütt! ki minden este kispén voltak! ki
vél az ablak alatt állván en belőlről va
lamit perenttünk elb mozdításaink
sejésnek találtam egész fene dessegyet ki
adogattam néki és ő a feren által
el takarították. A után, hogy a ház

nal valami gyamu ne támadjon magamat
is az ablakon vették ki. — Mikélt a
háza be mentünk ki — né a gyertyát
eloltotta, és azon pindelt el, hogy
az elindulást firtette, maga ki mentem
az ajtó után látni és magunka hagyott.
Nem képezhették, egy ilyen alacsony kelek-
nek mesterséges fogait ki magát min-
den gonosz sürgőre csapanta. — Ez a cse-
vés, hogy csak egy rövid éjtraha a köz-
és az után állandóan össze kötötték egy
mágnak tulajdoni lefűnk, meg bájt,
és. — O Buzátném! vajha azon semitő éjt
páranak kímél emlékeztet, a fele
dehany se nek örököz homályos fedőre! —
elérte gyálatatos töljät. — Ah! De mi-
ért igyekezem gyálatatomat egyedül
ő lea karítani? kipelem magam segítettém
alacsony pindékába. — És felig itt melat
tunk a gyöngörűség karjai között. Akkor
a fehér elálván felültünk és utaz-
tunk mint egy két vagy háromfel-
otárig. En egyper sokkalan léven az
se tudtam, hol járunk: De hülömben is
sokkal jobban el voltam én akkor ra-
gadtatva, mintsem hogy az a ügyelhet-
tem volna. — Egy nagy fűrű erdő köre-
pebe meg állottunk egy pen egyetö ka-
lyiba mellett hogy ottan meg pátjunk
En mondtam neki, hogy miért pát-
lunk meg? kipelem sokkal jobb vol-

na minden kétségem nélkül folytatni
utunkat, hogy minél hamarabb L-be
érkezzem! a hol a mint ő csöpette,
már mindenek felek levin az öfve esen
tetéjünkre! egybe keltejük az anyi-
val inkább jöttetünk. — De ő Ézer
éi fogadját téven arra mindig sose-
delmes volna nekünk a nappali u-
tasaj, ottan meg szállottunk mint az ő bi-
zonyitaj szerint egy bátor fegyveres hely-
be. — En! egy kevesse meg rontolodva is
leven! az ő karjai között elaludtam,
Mennyi boldogság kebelbe képzelen
magamat lami. — Ah! hi is gondolhat-
ta volna, hogy sátni birtokába va-
gyok. — Már jól fájott a nap nikhos fel-
serkentem. Egyszer találtam magamat,
mídon az én fegyvernek kézzel hitet
lent kezemem szememmel ezen ide-
zart aruló tündulát találtam mel-
lettem — —

Kis Árpád!

En mind eddig Szerelmest jathottam:
mivel nagy jók segem volt a Kis Árpád
somy penzere. De már tovább nem tit-
kolhatom magamat. — En Máthajra
gyok, és két nap el múlva Házassági
döve fogte lepsz a D — — Ut Leányá-
val M — — be. — Ha ezen történet meg
nem előte volna a Kis Árpádot
valo emlékeztetemet, lehet, hogy a

Kis Árpád lett volna az első: de
már meg nem változtathatom: mert
kemény kötelem van egy máj között. —
A' Kis Árpád pénzét elviselem, na
gyobb juthat-e levele most róla mint
a' Kis Árpádnak: de különben az
édes gyönyörűség melyben karjaim kö-
zött rejtve volt és semmi is valami jele-
mat. — Melynek emlékeztetése gyö-
ngör köntésze magát ezután is elhi-
vára a teljes jivéből

A' Kis Árpádnak elkötelezett szolgálója
V. — Károly

O Bűnös! Képzeld magadnak ha
lehetné, kétségben esésem, eme-
latására. — Ha a' hitetlen remény
erőszakosságomtól meg nem fojtott
volna bizonyosan végig szakított
tám volna életemnek: de egész nap
minden magam tudása nélkül feküd-
tem egyedül a' kamrámban. — Epevén-
dön a' jénegető kaja jött csak el bá-
mult, hogy engem ott talált és pedig
oly nyomorult állapotban: mivel a'
hitetlen jó hajnalban elindultam on-
nan csak egyedül lo katonák: mint bi-
zonyosan a' fehéret meg ejtve csak el
utafutotta a' man: a' azt mondotta neki
hogy az ottan csak egy Otámgisa la-
ko Erdő Inspektorral levelezem igen
pontosan a' látatossága, csak azt elre-

geheffe mindjárt vissza, hogy akkor
mind együtt el induljunk. É' leg
sebbe sem hitelkedem a saját
sajátba! hogy t. i. engem nem akart el
mondból fel se kente. Sokat mon
ka jártam ment. O Kedvesem! mely könnyen
hagy egy meg találtam a' remény
nek teljes juthatásaihoz, hogy ma
gát továbbra is találhassa! En azon hi
tellen gyolajatos kedvelőnek
háza, reményleni kezdtem, hogy
O csak az áthatalomát és beke
szes türelmet akarja próbálni:—
mint hogy magamnak is azt mondotta
volt, hogy az egész napot ott fogjuk
tölteni. — Vagy pedig talán csak el
húzza magát, a' többiekkel együtt, hogy
épp ne vétessék. — Addig remény
kedtem tehát a' segegy Jelen egyetönek,
hogy fátartan is elment az Erdő In
spektorhoz: de ott azan kegyetlen
Arubot senki nem látta, hanem az
Erdő Inspektor! ki mind az Átyámat
mind a Bátyámat jól esmette! mind
járt maga felelőse el utánam jöve
házához vitt, és mindjárt akkor éjt
puka lovas embert küldött a' Bá
tyáimhoz tudósítás végett. Ez a' De
rek ház népe, ki az ő jó fiú
lehetőből egy derek lovasból,

Dr. Most pedig eddigi állományból nem akartam menni: fel se kente mi

B6

egy szolgálójából és egy néhány Ja-
geréből áll. Mindent elkövetett
követtem, a mit a Nemes Jivü
kép vétel és emberi szeretettel
találhatott. — Sokket öf semmit
egyebet nem tudtak, hanem, hogy
en így nyomaszt el kaggyallatott
állapotban az erdőközéren talat-
tattam. De heves kéjszelődésem
gyötresemre mindent felherez-
ven egyik ájulásból másikba gy-
tem mindaddig, míg egy joltévő
forró hideg lelé, emlíhezetem
től és érzékességemtől egyfaj-
nag nem folytott. — Így feküdtem
tovább egy egész Holnapnál: De már most
érzem naponta kissa téni egyé-
genet: és azal együtt nevelődik kin-
zo gyötrelemem. — Boldog érzéketlen-
ség! Vajha ne jorhente volna fel
beölel! — Már Harmadig Holna-
pot töltök itt ezen kiellen magam
jagba: De sem Elműnek, sem kezen
nek nem volt még eddig az a tehete-
ge, hogy neked ishadtam volna: és
most is sok magammal való küzdés
után mehettem seá. — Hiszen engem
Te méltán meg utálhatsz és mihezem-

Most pedig eddig állom: nem akarok tovább menni: fel se keltettem —

hűljemet keresem csak gyálázato-
mat tésem tőgyerekebbé: De megítem! a
Te Nemesfivéd lehetetlen, hogy egy mo-
morulhat! ha bátor maga akarta a se-
rentsétlen jégét! meg utat haffon.
Már további forjomat el képzeltetted,
mely gyálázatomat teljes mértékű-
sü. — Ah te tényleg éjtudak! mely ké-
tségben ejtőh a te következőjöd! —

Ah Bátyám, Ah az én tölem meg utat
tatott Nemesfivű Bátyám! — Mit én oly
gyálázatoson megírtam: — De még
fényem hívül kegyesen bántak velem,
gyakorlat meg látogat! mint hogy itt
akartok maradni még seventsétlen for-
jomek viláig! Mit, három napot is el ül
itt mellettem. Most is itt volt csak Teg-
nap ment el, és megígerte hogy ismét mi-
nél hamarabb vissza jő. — Az Inspektor
né bepillentett meg nékem, hogy eljőve
telem után mi történt vále. Ő maga
a rajtam való páncélhoz és ki mihely
mialatt még előfem hoz semmit. —

Ah az éjszaka után egy órával
már ő észre jött, és legelőször is engem ta-
daskozott, mint hogy a káló polkám a ta-
ját be zártam hagytam, mindent ott kit-
től, hogy aludtam, csak a Frajam letel
kedett benne: mint hogy le nem vettem
telet; De nem mert a Bátyámnak
akkor semmit polkálni a ki mágnas
amigida volt, hogy erőteljesül ugyan

tán bocsán: mert ő mindent el igazít. Ma
egyszer sajnálotta a' keres kedőt és a' leányát
/ hi más egy be költ való a' a' Hitetlenek
és nagy fiető kipuroltak voltak, hogy a
Keres kedőnek egy Falusi Iskolába hi
köl tölteni lakni. De mely nagy volt
az egyik háznak remélése mindön. — Ut
a' / - el fogattatásáról való paranc-
sokat megmutatta. — Ő maga a' a' ga
nosz Lelek / a' hi Hat nap alatt a' Bá
tyám el lopott pénzéből szinte két
Ezer forintot el költött, ezekről a'
Szemekből egy pár fülön függött egy
nagy Főre való bilitantok bokrétát és
egy rem béli nagy Orientalis gyöngyö
ket a' Felségének Nemzettségében
dehba adott / ohyannalett mint egy
kő bálvány. — Egyet se tudván sokhami az
állott mint ha Lelek se volt volna ben-
ne, a' után egy hevése magához jöven
a' Apjának lábához térdelven el
alig mondhatta hi Könyörtőljön az Ut
rajtam! különben el vágynak se. —
A' Felsége / hi bizonyosan Hitetlen Férjöt
jiveten jivati / majd a' Hőjának, majd
a' Anyjának borult a' nyakára fitva
hogy Férjén segítsenek. — A' jégén meg
thalatott Keres kedő nem látván egyéb
menedéket, a' Bátyámhoz folyamodott
le fűtött a' adófagot vissza adatott
mindent a' mit a' a' Hitetlen elvitt.

Lehetem kedves Nagy Apjaim!

Le nem is hatom mely nagy gyönyörű
féggel emlékezem még ma is jót
élettem fogytáig is fogok emléke-
zni a Nagyok hozám mutatott
Kegyességéről, de omely perentá-
len vagyok én, hogy azonban a ha-
ládatosság érzése nekem terhe való-
sággal nyom, s még firt tette-
gem, hogy azt csak valaminek
szében is meg bizonyíthassam!
En éppen úgy érzem magamat,
mint egy olyan költőnőző, ki-
nek régi adósságai is sokkal
súlyosabban terhelik, még
is el fogadja az újonnan aján-
lott költőnt. — Nem voltam

en elég jó és Nagysajtkának eddig
velem közlött Kegyeletét csak ke-
zed részben is meg hálalni: hát
most midőn újabb jószágok jelleivel
ugyan meg halmozta; mit tehe-
tek egyebet, hanem, hogy ezen
adosságnak terhet, a nélkül,
hogy abból csak egy fillért is
le fizethetnék. — Itten vágnak
azon tsehélyjégek melyeknek királyi
miltortatott volt Nőrnökem
parantfolni. Bátor kórtam meg
azonon kívül két egy mással
egyszer ehhez gondolkodni
Itten semelyeknek, mind gondolko-
dások maradt mind pedig követ-
kezendő forrást: melyeket ke-
metből fordítottam: itten elkü-

Deini, nem azért, hogy ezek vala-
mi érdemesebb volna, hanem
hogy tehetetlen pivem, haldado
erőjét és által is valamennyi-
re bizonyítain erőltetjén. —
Most is alkalmatosság lévén a
Máltaihoz küldöm vissza min-
den hibát nélkül, és bizonygat-
monkatom, hogy haza érkezé-
sünktől fogva mindegy a láda-
ba volt el zárván. S valószínű-
sággal, hogy most alkalmatos-
ságom van vissza küldeni. Ez
előtt egy kevés idővel A' Hof-
né ö' N. g. a is iratott éjén is
iratam volt N. g. or na k egy hi-
tting Leveletthet. De akkor

3nem küldhettük, hanem most
küldjük azt is és most vasárnap
inftalom Nyárat ha lehetséges a-
zon közbűlő Darab Könyvnek
Jutni Affonytól el küldéjére. A
Báro O. Nyárat, nem küldömben az
Ifju Báro és a Kedves Bároné
O. Nyárat Nyár kegyes engedél
mivel bátor kódom aláíratos
Tisztelni. Nem küldömben azo-
kat a Lehem Kedves Kistá-
nyokat Kiket edsem felejtke-
tek tiptá jivemből tisztelen.
És magamat Nyár tapasztalt je-
gyességbe távabrá is bizodalom
mal ajánlván Kezének jókollá-
mellét vágyok mig élék

Édes Kedves Nyár Affonyom Nyárnak
Kolláris 26 8. éj 1808

aláírtos polgaloja
Molnár Borbála

Bonn. Dátum Kolozvár 31. Julij 1795

Édes Kedves Menyem!

Elvettém én Anyai szeretettel nékem írt le-
velet és Kössenem jó kívánságait melyeket is-
visszataglam én és minden belki testi áldást
Kivánság Anyai sível mind magának mind egész
Bep és Kedves gyermekeinek Kiret és tsorolom
én of Ja feben helyet ide jöt volna Édes Me-
nyem nagy örömem let volna de it most egy
jó Kémet Baba is jöven Detsből egy legeret
volna dolgozani mivel igen tisztvisz egyet
és az mi Unalmas Káppaim is joban töltet
volna mivel mi az kis Clári miat sz but
látunk igen és én igen nagy ijeségem mentem
attól az Anya Pap falván éven nállamod
ta volt és oly vélelen oly egésze esvén nére

mely miatt is meg ijedtünk, volt örekes vag, de
de az Isten könyörült rajta. Jóban van most ő
és gyógyul. azor sempillantásban ment volt ő
el az szemem előtt. Meg eset ez az Jerbatéjel;

36
Az fiainak is vettem levelet az Pószán Gyergyo
tól edig talán meg jött ő is it ezen levelemet
küldem néri ezen levélben adgya meg édes Ma
nyem néri kérem. Talán az Debreceni ut
tyolat ere vészi. édes menyem az mielő is ő
bizony jó szivel látom én igen és Pálit is és
adig jó gondyát viselném néri az alatt de az
leányomat is Rosit mely jó szivel látom én
Pálinak az alatt it gondyát viselné ő. Kit is az
több. Kiszíverel boldog én karit. Amic. Marist
és az kedves kis fiut ölelem őt mind egyként
Kedves kis Pálinak kit is it var az Preceptor
mely is jó leányomnak látja. Lemmi ditsíri.

Kolozvár 31. Julij 1795

Édes Menyem!

Matthiasné Kő-

nyem ő bizony most is Kő-

lainé H. Jekel ment el ^{szemmel nérem is} le-

vagyon ugyan Jina ^{hiánosságait melyeket is}

reméltem az Debreceni ^{belki testi áldást}

Debrecenben ha tszaj jöhet is el ^{na az mind egy} b-

azt írja az Gröfne ha utanna nem ^{is tszolod}

be nem bocsátja ^{édes} ötet sem kérem m- ^{se egy}

Molnár István ^{az} Ki az Könyvet nem

most nállam vagyon maga személyesen kékel

dette Gyulainé az mely Coradán Ki ment ő is

ez valóságos orvos ^{az} és jó idő töltésére va-

gyon velle nérem is it is dolgozik újab mondát

ofajraán látásáért édes Menyem az alac is

vagyok az mig él. Perceő édes Anya

Édes kedves Menyem

A. G. Mics. Anna

Masszámé Kó.
 nyem ő bizony most is K.
 laine H. Jelel ment el
 vagyon ugyan Jina, ch
 reméltem az Debreceni
 Debrecenben is sa jőzet is el bo
 azt isja az Grofne sa utama nem
 be nem bossálya ölel sem képen m

Molnár Debala János az Ki az Könyvet nem
 most nállam vagyon maga személyesen békül
 dette Gyulainé az mely lován Ki ment ő is
 ez valóságos olos János is jó idő töltésen va
 gyon velle nérem is it is dolgoz az job mondát
 ofajvain látásáért edes Menyem az alac is
 vagyon az mig él szertő edes Anya
 Edes kedres Menyem

St. Gy. Mikóczy Anna

Unterschrift

Summe

Lei
aMenge
kg

Ort

Übernahme-Sammelliste

Flomerom S.A.R.
Brasov
Piata Libertatii 6

44
66
96
82
65
41
128

46
68
41
155

Grofné!

Muján tudván jőved Kegyefféget.
Bírk hogy nem véjed vethül mérefféget.
Midőn bátran meren próba lesét aini,
Mujánat Pindura hívja ki sétálni.
Egy kérdő előbe téven meg fejtegre,
Mátéját ajánd az elmélkedésre.
Kérlek mutasd meg méltatlanságomat.
Sőt felelet töltsd be kívánságomat.
A kérdőre is téh. de értelme nyúlhat,
Ugy hogy az eszűgyű belőle tanulhat.

Mi az a mi után majd mindennek jutnak.
Még is kirapára tjak levegen jutnak.
Mellyet minden fajak hangosan dítjének.
De valóságába levegen csmernek.
Mellyet sokan jók jég formába képzelnek.
De helyette tüncer arnyékat ölelnek.
Amit neveznek jói boldogságnak.
Mely elevenítő nék a világnak.

Mibőlál? éjmi kint lehet vele bízni?
Gyófnim' ne terheltesz nekem erőt irni.
Kérdésemnek hívánt válagút hárvegem,
Bőrcsbitéletem eni is talu tépem.
Addig is mig töllel hívánt válagút vépek,
Örököz tiftelőd vagyok? hokig lepek.

Konrád Barbara.

B 5

B 5

D 4

B 5

II. HOKKONAGAKK

Im. Sám. János
1919.V.25.

B 5

D 4

Izves Kiván jag

Külömben is Erdély Testvére Hazámnak:
S Ebben egyik részt betöltöm Anyamnak
É' felelt tartván most saját kebelében
Buzgó szívem nagy részt velem örömben
Örömben, melyet ad az nap derűlt e
Mely e' Haza állját most jobban
szülte

Ugy van! GROF BANFI GYÖRGY
Ki NAPJA ERDELYnek
Homályabol támadt felegy gyáposának
S Elete, mely örök dőlék e' demel
Porabol ki kelven Fénylik új
Er demmel.

Fénylik s Letkefitti a' Haza re-
menét

Kivittel aldoza nyugalma Törvé
nyét
Tel aldoza! s el hal a' Haza
járvaest
Világolvaest ezeit nem magáest.
Légyen tehát este Isten előtt Draga
Est ki vanja hívünk egyet ki vanja
Eljen! s vidámitja hívunket és Deme
Melyre mindennek van fuggest.
ve jeme
Eljen s minden lépten az Aldás kiserje
s este boldog veget igen kiserje.

B5 A5 B6 A6

A6 B6 A5 B5

2

SZÁMOZATLAN ÜRES LAP

C5

D5

C6

B5

A5

B6

A6

4 C5 D5 C6

C6 D5 C5 D

B5

D4